

вагу, на якій зважували таких “непевних” жінок: яка важила менше, ніж 44 кілограми, ту вважали відьмою і спалювали на вогнищі.

Зауваження простого конотопського люду, що начальство “обвідьмилось”, сприймається читачем як один з виявів протистояння “низів” і панства. Г.Квітка-Оснoв’яненко атестував “діловий” та дружній зв’язок начальства (Забрьохи, Пістряка, нового сотника Халявського) з відьмою – сатанинською і зловорожою силою – як боговідступництво.

У повісті з сатиричним осудом зображується те гірше, що було в українстві в минулому, розкриваються явища, які руйнували кращі риси українського національного характеру, такі як сумління, цнотливість, працелюбність, доброта, прагнення до освіти, любов до Бога й вірність правді. Г.Квітка розпочав у літературі процес національного самобичування з метою катарсису, самоочищення.

ЛІТЕРАТУРА

1. *Борошнев В.* Конотоп. Сторінки минулого. – Конотоп, 2001.
2. *Жизнь и творчество крестьян Харьковской губернии.* – Харків, 1898. – Т. 1.
3. *Квітка-Оснoв’яненко Г.* Збір. тв.: У 7 т. – К., 1979. – Т. 4.
4. *Квітка-Оснoв’яненко Г.* Маруся. Конотопська відьма: Посібник для 9 класу. – Харків, 2000.
5. *Киевская старина.* – 1885. – XI.
6. *Кулиш П.* Записки о Южной Руси. – СПб., 1857. – Т. 2.
7. *Кулиш П.* Твори: У 2 т. – К., 1989. – Т. 2.
8. *Поліщук Ф.* Григорій Сковорода. – К., 1978.

Наші презентації

Ярослав Поліщук. Література як геокультурний проєкт: Монографія. – К.: Академвидав, 2008. – 305 с.

У книжці відстежується розвиток літератури як геокультурного проєкту, осмислюються ті художні явища, котрі справили вирішальний вплив на зміну внутрішньої кондиції слова, формулу його кореспонденції з навкололітературними чинниками. Автор не приховує, що його цікавлять в історії моменти, що провокують своєрідні інверсії естетичних смислів та вартощів. У полі зору дослідника опиняються модуси художнього мислення та методи літературної критики ХХ ст., а твори І.Франка й “Молодої Музи”, Лесі Українки й М.Хвильового, Ю.Шереха і Ю.Андруховича стають предметом цікавих інтерпретацій.

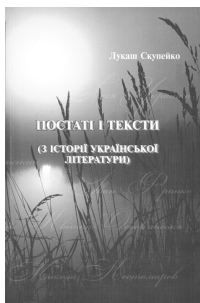
Ярослав Поліщук. Пейзажі людини. – Харків: Акта, 2008. – 348 с. [Серія: Університетські лекції з компаративістики й історії літератури]

Автор пропонує захопливу подорож лабіринтами культурної свідомості ХІХ-ХХ ст. З одного боку, мова йде про видатних, добре відомих широкому загалові осіб, як-от М.Гоголь, М.Старицький, А.Чехов, М.Булгаков, М.Хвильовий, У.Самчук, М.Рильський. Але не менш інтригуючими виявляються нариси, присвячені Я.Щоголеву, С.Яблонській, М.Жуку, Н.Королеві. У праці вдало поєднуються історико-літературний та компаративістський підходи. Кожна з осмислених тут приватно-біографічних, текстових чи рецептивних історій розгортається до вимірів неординарного й симпатичного “пейзажу людини”, який не втрачає колориту з плином часу. Окремі нариси укладено в струнку композицію з трьох розділів, що прозраджують відповідні дослідницькі аспекти, – “Краєвиди пам’яті”, “Пейзажі людини”, “Ландшафти культури”.

5. *Забужко О.* Notre Dame D'Ukraine: Українка в конфлікті міфологій. – К., 2007.
6. *Косач-Борисова І.* Фрагменти спогадів. (Із листування) // *Спогади* про Лесю Українку. – К., 1971.
7. *Косач-Кривинюк О.* Леся Українка: Хронологія життя і творчості. – Нью-Йорк, 1970.
8. *Костенко А.* Коментарі // *Спогади* про Лесю Українку. – К., 1971.
9. *Лавріненко Ю.* Українська соціал-демократія (група УСД) і її лідер Леся Українка // *Сучасність*. – 1971. – № 5.
10. *Лариса Петрівна Косач-Квітка* (Леся Українка): Біографічні матеріали. Спогади. Іконографія. – Нью-Йорк; Київ, 2004.
11. *Леся Українка* в споминах сучасників. – М., 1971.
12. *Леся Українка*: Публікації. Статті. Дослідження. – [Вип.] II. – К., 1956.
13. “Листи так довго йдуть...”: Знадоби з архіву Лесі Українки в Слов'янській бібліотеці у Празі. – Нью-Йорк, 2002.
14. *Огоновський О.* Історія літератури руської. – Львів, 1893. – Ч. 3. – Від. 2.
15. *Словник української мови*: В 11 т. – К., 1974. – Т. V.
16. *Спогади* про Лесю Українку. – К., 1963.
17. *Спогади* про Лесю Українку. – К., 1971.
18. *Українка Леся*. Збір. тв.: У 12 т. – К., 1975-1979. У тексті том позначаємо римською цифрою.

Наші презентації

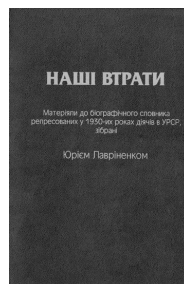

Скупейко Л.І. Постаті і тексти (з історії української літератури): Зб. статей. – К.: Фенікс, 2007. – 204 с.

До збірника ввійшли вибрані дослідження з історії української літератури. Деякі з них у різний час були надруковані в скороченому варіанті, деякі ж друкуються вперше. Та всі вони визначаються академізмом, високою напругою, лаконізмом, умінням автора віднайти саме той стиль і слова, які здатні виконувати свою функцію невіддільності віяння моди. Проте не можна заперечити й відсутність у його працях літературознавчого модерну, а часом і постмодерну, хоч вони й не стали концептуальними. Деякі статті стали швидше перехідними, а не стратегічно важливими, бо основним для нього все ж стало вникнення в духовно-естетичний “макрокосм” Лесі Українки, прагнення зрозуміти “гармонію духовного й розумового начал людського буття”, бажання заставити читача мислити. Цей збірник став ніби “науковою післямовою” до попереднього наукового доробку автора.

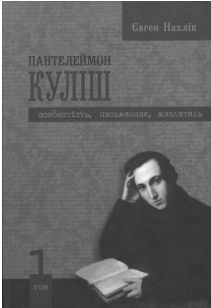
Наші втрати: Матеріали до біографічного словника репресованих у 1930-х роках діячів в УРСР, зібрані Юрієм Лавріненком / Вступне слово Л.Лавріненко; післям. Т.Терещенко-Конончук. – Київ; Нью-Йорк: Твім інтер, 2005. - 256 с.

Унікальна книжка відомого літературознавця, культуролога і публіциста, автора відомої антології “Розстріляне відродження” Юрія Лавріненка подає імена репресованих у 1920-1930-ті рр. ХХ ст. діячів Радянської України. Збирати матеріали-документи та живі свідчення він розпочав у 1948 р. в Ді Пі таборах, а продовжив у США, де став Головою спеціальної комісії по збиранню й обробці матеріалів про радянський терор при Об'єднанні бувших репресованих українців советами. На перший план автор поставив Українську Академію Наук (ВУАН), гуманітарні науки, церкву, літературу, тому що вони стали першими жертвами терору. Він вірив, що його “праця прислужиться тим дослідникам, які складають мартирологів української інтелігенції трагічного українського відродження 20-30-х рр. ХХ ст.”, бо “...хто знає, що втратив під тими руїнами, той буде шукати...”

С.С.

Постановою Президії НАН України від 6.02.08 р. за №33 "Про присудження Національною академією наук України премії імені видатних учених України за підсумками конкурсу 2007 р." та відповідно до Положення про премії імені видатних учених України Президія НАН України постановляє: присудити премію імені І.Я.Франка Нахліку Євгену Казимировичу за працю "Пантелеймон Куліш: Особистість, письменник, мислитель" (у 2-х томах) із врученням диплому.

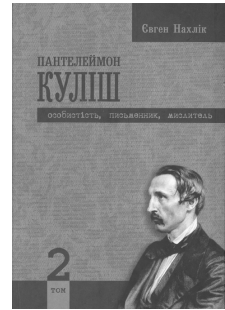

Нахлік Є.К. Пантелеймон Куліш: Особистість, письменник, мислитель: У 2 т. — К.: Український письменник, 2007. — Т. 1: Життя Пантелеймона Куліша: Наукова біографія. — 463 с.; Т. 2: Світогляд і творчість Пантелеймона Куліша. — 462 с.

До 1 т. монографії про визначного українського письменника, історика, фольклориста, етнографа та громадського діяча Пантелеймона Куліша (1819-1897) увійшов перший його науковий життєпис, написаний на основі задокументованих архівних та маловідомих джерел. У книжці означені всі найважливіші віхи життя П.Куліша у світлі тогочасних українсько-російсько-польських культурних і політичних зв'язків, визначна його роль в українському культурному та визвольному русі, розмаїття ділових і особистих зв'язків, які автор умовно поділив на дев'ять періодів

за місцями перебування та логікою духовного розвитку письменника.

Обидва томи взаємодоповнюють один одного, зокрема у 2 т. автор простежує автобіографічні мотиви у творах П.Куліша, також сюди ввійшли матеріали про його творчий і громадянський шлях, зокрема світогляд, філософські, історіософські та релігійні погляди, ідеологію, естетику, внесок у розвиток української прози, поезії, драматургії, художнього перекладу, літературознавства, публіцистики, політично-філософської думки, культури листування, літературної мови тощо. Визначного ж інтелектуала і майстра слова він показав як проникливого мислителя, високоосвічену, універсально-енциклопедичну постать у історії української літератури, культури, освіти. Куліш став предтечею багатьох літературних та ідеологічних явищ к. XIX-XX ст., а більшість його творів актуальні і нині. Монографія Є.Нахліка — фундаментальний літературний портрет і водночас сконденсована енциклопедія творчості Пантелеймона Куліша.

С.С.

Київська Русь. — 2007. — Кн. 11 (XX). Грунт.

На обкладинці — "Вічне" (2006) Володимира Слєпченка, усередині — "Благовістуння" Сергія Грабаря — майстра, відомого у світі. Відкривається радіоп'єсами Ігоря Костецького "Смерть кардинала", "Партія справжніх людей" та "Розмова на кілька голосів" Богдани Матіяш і Марка Р.Стеха. В "Апокрифах" — "Два місяці з життя Василя Стуса" (Тетяна та Ігор Яворські, Черкаси), "Провідування півоній" Надії Степули (про японську поезію) та "Князі чернігівські" Сергія Дзюби. Поезія презентована циклом щогорічного лауреата Шевченківської премії Остапа Лапського "Спомини покійника" (есе Ю.Гаврилюка (Більськ, Підляшшя)), проза — повістю "Борис і Гліб" Юрка Покальчука, "Сонцеликим щастям" Дарці Цимбалюк, у "Забороненій зоні" — Л.Кононович "Ленін і цар Миколка". Про творчість Ірен Роздобудько пише Я.Голобородько, про "Таємницю" Ю.Андруховича — Д.Дроздовський, про "Шлюб із кухлем пільзенського пива" Лесі Степовички — Я.Поліщук. Відрецензовано "Вишивані гарбузи" Олени Захарченко (Ганна Улюра), "Марадона" С.Жадана (Василина Куюмураджи). У "Робітні" — вірші членів луганського творчого об'єднання "Стан". Подано "Хроніку "Року 2007". У "Питанні №1" — уривок з "Геометричних спогадів" Ісаака Кушніра.

В.Л.